

Indonesië 2011-2012

Deel 2

Genietend kijk ik naar de zonsopgang en naar de vogels in de bomen. Ze zingen dat het een lust is. Ik verlang wel naar mijn koffie en kijk door de spijlen van mijn terras naar het restaurant. Geen beweging te bespeuren.

Ik loop de twee trappen af op zoek naar Ayu. Ik zie alleen een slapende man in

niet gewend ben.

de keuken. Wanneer ik om het gebouwtje heen loop spreek ik een vrouw aan die bezig is bloemplaatjes te sorteren in mandjes om te offeren. Ze gaat voor mij op zoek en dan verschijnt Ayu, het haar nog nat van het bad dat zij heeft genomen. Ik breng de koffie zo, zegt ze lief. De koffie heet Kopi Bali, maar stelt niets voor. Het is gewoon een pakje poederkoffie heel fijn gemalen en daarna met gloeiend water vermengd. Overigens is het in Bali zowel in

Java die fijn gemalen koffie die ik

Celine neemt een kijkje om de hoek van het rekje dat onze kamers scheidt. Ze heeft een heel programma af te werken waaronder kooklessen in Balinees eten.

De info heeft ze gehaald bij een reisbureau, maar ze gaat

gewoon er alleen naar toe.

Ik vraag haar of ze zin heeft het avondeten te gebruiken met ons en haar buurman Bo. Ja knikt ze nog, 'leuk hoor' en sprint weg want eigenlijk is ze al te laat om de bus te halen.

Na het ontbijt gaan Peter en ik wandelen in de winkelstraat. Het is daar druk en gezellig. Peter fotografeert wat af. We bekijken kleine huistempels.

Op een gezellig ogend terras strijken we neer en ik bestel een cappuccino. In de winkel zelf staat een vitrine waarin verschillende gebakjes te zien zijn en ik wijs op een croissant. Even later brengt het dienstertje mij de croissant die, niet te geloven, compleet op een groot bord met allerlei salades, vruchten en slagroom wordt geserveerd. Ik schep zoveel mogelijk weg en eet alleen de croissant, de rest mag Peter opeten.

Hij maakt ook een foto van een oude vrouw die heel bozig reageert. Een man vol met tattoos die in een hoekje van het restaurant met iets bezig is, spreekt haar toe. Later vraag ik hem of hij aan het schilderen is. Hij is aan het puzzelen, vertelt hij, terwijl hij tegelijkertijd aan het mediteren is.

Ik ga alleen naar ons optrekje want Peter is van plan om naar het Apenbos en naar de beeldhouwers te gaan. Ik ben daar toch wel te moe voor en ga niet mee.

Terwijl ik naar Jati Homestay ga, zie ik een kledingwinkel in een zijstraat. Ik ga een kijkje nemen. Ik koop na veel getawar twee leuke bloezen en een jurkje.

Terugkomend in Jati Homestay bespreek ik met Dewa twee reizen die we zullen maken en op welke dagen. Vandaag houd ik een rustdag. Ik vertel hem dat ik

dol ben op saté kambing en dat misschien Celine en Bo van de partij zullen zijn. Dewa weet een restaurant dat de beste saté kambings heeft. Verder word ik afgehaald voor de massage.

Op tijd roept Dewa dat de masseur op mij wacht. Ik loop weer door het steegje en halverwege zie ik een jonge man met een scooter. Hij vertelt mij dat hij is gestuurd door SPA, een massagesalon.

Nou luitjes, alleen al het tochtje op de scooter is een sensatie op zich. Hij scheurt wat af en intussen vraag ik mij af

of ik word ontvoerd. We rijden langs bamboebossen en voor mij onbekende wegen en SPA is een eind weegs.

Daar aangekomen val ik om hoe de accommodatie eruit ziet. Eerst word ik in een gemakkelijke stoel geplaatst en krijg een glas ijskoud water. Bij de incheckbalie worden mijn gegevens genoteerd in een boek.

Dan komt de vraag of ik door een mannelijke masseur of een vrouwelijke masseur gemasseerd wil worden. Het maakt me niet uit.

De jongeman van de scooter wordt gebeld en ik volg hem naar een van de massagesalons. Hij is tener, maar zijn handen zijn krachtig. Natuurlijk word mij eerst gevraagd of halus (fijntjes) of kèncang (stevig) mijn voorkeur heeft. Ik houd niet van pianospel, antwoord ik. Dat moet ik hem toch uitleggen en samen hebben we gelachen om mijn uitdrukking. Daarna weer in de gemakkelijke stoel waar ik vers fruit krijg aangeboden.

Ik voel me als herboren toen we dezelfde rit weer naar Jati Homestay maken.

Bij de balie heb ik direct een volgende afspraak gemaakt.

Celine komt terug van haar kookcursus en heeft wat meegenomen, ook voor Bo die nog nergens te bekennen is. Het eten is zo leuk verpakt en op onze knieën

maken we de pakjes open en eten met de hand. Zorgvuldig bewaart Celine het restant voor Bo.

Volgepropt in de auto van Dewa gaan we naar het restaurant waar Peter en ik

werkelijk gesmuld heb van de saté kambing. Ook Celine en Bo doen niet onder. Bo vertelt dat hij zich ook heeft laten masseren voor weinig geld vlak bij het winkeltje waar ik de kleding heb gekocht. Hij heeft ook gemediteerd en is uiterst tevreden over zichzelf. Op het terrein bevindt zich namelijk een meditatie gedoe,

als ik dat zo mag benoemen. Al met al zijn wij relaxed en ik stel voor om nog een fles wijn te openen bij ons op het terras. Zelf heb ik ook een kurkentrekker, maar mis opeens mijn tas. Oh hemel.....Dewa rijdt terug met mij en gelukkig ligt de tas de tas te zijn op dezelfde stoel.

Celine en Peter gaan af op het geluid van een Barong optocht op straat. Beiden hebben met de stoet meegelopen, maar die is niet bij te houden. De deelnemers dragen fruit en bloemen op het hoofd. Ik informeer bij een toeschouwer waar ze naartoe gaan. Het is een tempel die nog ver weg ligt.

Wat teleurgesteld komen Peter en Celine terug. De Barong hebben ze net niet gezien.

Met de fles wijn ga ik naar het restaurant en vraag aan Putu of hij het karweitje wil klaren. Na veel gezoek en gerommel in de keuken komt hij met een kurkentrekker. Hoe hij het ook probeert, het lukt niet. De kurk blijft steken in de fles en een hopeloze blik van Putu is het resultaat. Hij kan me hooguit drie glazen lenen.

Uiteindelijk heeft Bo de kurk eruit gekregen. Het nachtduister valt snel en moe als wij allen zijn, gaan wij uiteen.

Ik blijf nog een poosje op. Een buitenlampje op het terras geeft een flauw schijnsel op de contouren van de bomen. Ik luister naar de nachtgeluiden van verschillende dieren. Hoe heerlijk is de nachttemperatuur. Ik kan haast geen afscheid nemen, maar ga uiteindelijk toch naar bed.

p.s. zien jullie het kleine vogeltje op het tweede klapperboom blad?

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen